

tabban érdekli a magyar őstörténet problematikája. Mi, szegediek viszonylag szerencsés helyzetben vagyunk: az elmúlt tanévekben Karácsonyi Béla és dr. Róna-Tas András előadásai magas színvonalon elégitették ki igényeinket. Remélhetőleg a nemrégiben megalakult Szegedi Őstörténeti Munkaközösség - amelyet más helyen részletesebben mutatunk be - tevékenysége nagy lépéssel visz minket közelebb ahhoz, hogy a magyar őstörténet több problémája még inkább tisztázott legyen.

Kecskés János

MAGYAR-ANGOLSZÁSZ ROKONSÁGNAK AZ Ő ELMÉLETTE

Mindenekelőtt szeretném leszögezni, hogy az ismerttetendő művet többször elolvastam, és megpróbáltam gyarló elmémbe humoros formába átültetni. Ekkor rájöttem arra, hogy egy humoreszket humorosabbá tenni - ha ez valóban az - nem vagyok képes. Ezért úgy döntöttem, hogy néhány mondatban utalok a főbb elképzelésekre, majd pedig átadom a szót a MŰ írójának, aki lebilincselő stílusban a legkézzelfoghatóbb bizonyítékok tömkelegével fogja elárasztani az erős lelkiületű olvasót, miközben fél kézből átírja az emberiség történelmét. Van egy olyan nézet, amely szerint a döntő fontosságú és mindent meghatározó könyvek mindig kis terjedelműek: ebben a vonatkozásban itt sem mutatkozik különösebb probléma, mert a tárgyalandó elképzelés kifejtésére az általam igen tisztelt Fehér Istvánnak mindössze egy apró kis könyv 60 lapjára volt szüksége.

Cimlapja rejtelmes és sokat sejtető: ENGWER a főcím, - és hogy a titokzatosság tovább fokozódjon, az alcím: Engwer-Saecel, amely nem más, mint "kontinentális!/ angol-szász hangtan, nyelvtan, olvasókönyv", és "az angol eredeti rövid kivonata", amellyel kapcsolatban a "szerzői jog a helyesírási módszerre is fenntartva" felirat tanúsítja, hogy a szerző már előre megakadályozta, hogy elmesziporkáit megpróbálják kisajátítani.

A könyvecske tartalmazza valamennyi "idétlen" elmélet - mint pl. a finn-ugor, a török behatás stb, - rendkívül kemény és elsöprő kritikáját, bizonyítva az általa fölvetett hipotézis helytállóságát, és az "engwer" /magyar/ - "saecel" /székely/ - angolszász rokonságot az őskereszténység időszakára vetíti vissza, miközben

sajnálatra méltóan nevetséges nagysoviniszta kirohanásokat tesz. Szükségesnek látszik még hangsúlyozni, hogy az alább idézőjelben szereplő gondolatok valóban a MŰ gondolatainak leghivebb tükrözését jelentik. Bujjon tehát el a krónikás, és adja át a főszerepet az ESZMÉNEK.

Az első fejezet címe: "Előszóféle a sok faji és nyelvi fantazmagória elosztatásának történetéhez. Fantazmagóriák egy elszigeteltség körül." Itt három // rövid sorban adja Anonymus, Kézai, Ibn Ruszta, Gardesi és Constantinos kritikáját, majd elemzi azokat a tévutakat, amelyeken eddig járt a nyelvtudomány. "A négy évszázados harci érintkezés során rengeteg ősmagyar kifejezés ment át a primitív török nyelvbe. Hozzánk is átcsuszott egy kisebb mennyiségű török szó. Ebből kisütötték, hogy a magyar nyelv török-tatár fajta m o n g o l." Az ugor-elméletéről pedig így vélekedik: "...csimborasszója volt az ugor alapnyelv megalkotása", majd fölkiált, és intellektuális gunyorossággal osztja ki ennek képviselőit: "Nyelvet készítettek egy soha nem létezett nép számára!- Hiszen ugor nép a világon soha nem volt! Mily kár, hogy nem készítettek hozzá ugor történelmet. Birodalmakat. Hódításokat és államomlásokat. Uralkodókat és államférfiakat... Ugorfajta nehézkedési törvényt és archimedesi tételt. Ezt mind a ponyvairódalom számára."

A továbbiakban - elmélete bizonyításaként - a hunokat "keleti gótok"-nak nevezi, majd a tatár kánságot létrehozó mongolokat, etnikum tekintetében gót-szláv csoportosulásként tartva számon, kijelenti, hogy "Ősorosz" néven elfoglalták Kinát is. Ezekután pedig - kioktatás formájában - röviden vázolja fantasztikusan ujszerű munkamódszerét és az általa elért eredményeket. "Komoly tudomány alapja csak a tapasztalati megismerés lehet... Így állapítottam meg, hogy a magyar nyelv a n g o l s z á s z. Hogy nemzetünk neve ENGWER. Uj angolul Englishman. - S a "magyar" szó egyszerűen annyit jelent, hogy "nemzet". Nép. Fajta. EMBER. /Izlandi nyelvjárás". Világos, nem? A mélymagyar lovacsák, ha a nemzeti nagyság úgy kívánja, patájuk alá tiporják akár az Északi-sark jegét is... De még nincs vége!: "Északi nép vagyunk. És nem déli nemzet."- írja. "Nyugati és nem keleti. Több mint kettőezer éve itt vagyunk... Mi voltunk az első európai keresztény nép már a IV. sz. ban.

Azért mert Róma kereszténységünket pogánynak tartotta, azért még Sámuel, Salamon és a többi bibliai nevű magyar vezérek alatt Rómának ellenálló magyar nép még nem vált bálványimádóvá. Mi vagyunk a legrégebb GERMÁN kultúra és nyelv Európában. - Minket nem iskoláztattak idegen kulturák. Mi iskoláztattunk idegen kulturákat. Elszigetelt fajunknak pedig nem rokonai se a kutyafejű tatárok, sem pedig a bugyogós törökök, avagy szibériai eszkimók. Hanem: angolok, lengyelek, lombardok. - s ezen felül az askenázi, vagyis germánzsídók. Mindazon népcsoportok, amelyek az ősi engwer településből váltak ki a keleti gót birodalom összeomlása után." /Ezt jól összeszedte!/ Most már, azt hiszem, tökéletesen érthető a szerző később fölhangzó csatakiáltása: "Revideálni a világtörténelmet!"

A következő idézetben pedig úgy tűnik számunkra, mintha - minden határozott érdeme ellenére - ez az elképzelés kissé túl "tendenciózus" lenne: "Beadványokkal fordultam minisztériumokhoz, legmagasabb méltóságokhoz, összes nagyobb magyarországi tanintézetekhez, hogy a finn-ugor és a török-tatár fantazmagóriák továbbhirdetését tilalmasszák. Ténymegállapításaimat azonban, mint hónapok óta látom, egyszerűen elhallgatják, a tudományos körök. Továbbra is a régi, sajnos alacsonyabb faji rangon túrik meg a magyar nemzetet..."

Ezekután áttér a konkrétabb bizonyításokra: történelmi dokumentumként idézi "Alfréd király Orosiusát", amely szerinte döntő bizonyíték az összes eddig elmondott tényre. /Nem vitás: az egyszerű ember inkább elhiszi, csak hogy ne kelljen belenéznie a szerző által "engwerizált", primitíven idézett krónika-szövegbe./ A szerző tehát - saját fölszólitásának engedelmességedve - a továbbiakban átírja a világtörténelmet. Szerinte az "engwer népek" szülőhazája valahol Grönland körül lehetett, majd Skandinávián át laposfenekű hajóikkal "leveztek" a Duna-Tisza közére, ahol le is telepedtek, és megtették mindazt, amit a szerző vár tőlük. Egy csoportjuk azonban - megelégedve az itt folytatható hajózó életmódot, "cca 1500 évvel ezelőtt" kivándorolt Angliába... Óshazáját azonban soha nem feledte, megőrizte az itteni földrajzi neveket: Temes-Thames, Berettyó-Bretagne, vagy pl. más fogalom megjelölésére használja: Kend-Kent, Makó-Malcolm sötöbő...

A következő részben bizonyítja, hogy az "angol nemzeti intézmények magyarországi exportcikkek". Ezt írja: "Angolt angollá a gentlemanség, angol font és az Union Jack, a kettőskeresztes kék-vörös angol lobogó teszi." /Nesze neked, nemzetfogalom! / Az nyilvánvaló ugye, hogy az angol zászló nem más, mint a székely ácsok gerendatechnikájának rajza. Aztán pár szóban ecseteli a hölgyek kiváltságos helyzetét hazánkban, amit - mint írja - "annyira irigyelnek a többi népek páriasorba taszított nőgyedei." /csodálatosan elhelyezett bók! / És végül: Font-sterling = Eaststerling. Előzőleg - hangzás alapján - bizonyítja azt, hogy a shilling = sallang, a farthing = fitying, és a pence = pénz. Ez nyilvánvaló, de még semmi a következőkhöz képest: "...hogy maga az eaststerling is ismeretes volt, igazolja egy ősi magyar gyermekversike. Melynek értelme mind a mai napig homályos volt. Azonban szövegének engwerizálása... csodálatos dokumentumár adja a magyar kulturának. Ahol a gyermeket is gazdasági és kereskedelmi kulturára tanították. Csengő-bongó versikében: Lánc, lánc, eszterlánc

Eszterláncért cérna"

Tehát a probléma megoldódott: eszterlánc = eaststerling, és az okos ós-csemete tudja, hogy pl. ós-cérnat nyugodtan vehet érte az ós-boltban... Eme idézetek bemutatása után visszavonulok az elmélet további taglalásától. Érdeklődők számára közlöm, hogy ékes engwer nyelvre irt dalocskák - főleg ősmagyarok - található még a könyvben, a részletes "nyelvészeti fejtegetések" mellett. Pl. "Eltörött a hegedüm", a "Mikor én még legény voltam", "Amerre én járok" - és még több hasonló jellegű "pop-song". /Érdemes lesz megtanulni - s máris pitymallik az össz-germán égbolt.../

Végül az író azzal fenyeget, hogy egy Engwer-Saecel olvasókönyv 150 olvasmánnyal, Reader-Regő címen előkészületben van... Művéhez Fehér István még felelős szerkesztőt és kiadót is talált - de csak Fehér István személyében.

Befejezésül csak annyit, hogy ez a könyvritkaság jelenlegi tulajdonosához az ócskapiacról került, ahol egy beszédes ember árulta 2 Ft-ért. Sikerült lealkudni 1,50-re...

Csernus Sándor